

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1189/2018
30.10.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић, Соње Павловић и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Јеленом Петковић-Милојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 2. у вези члана 289. став 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Живорада Лекића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Крушевцу К 11/17 од 14.03.2018. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 592/18 од 29.06.2018. године, у седници већа одржаној дана 30.10.2018. године, једногласно је, донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Живорада Лекића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Крушевцу К 11/17 од 14.03.2018. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 592/18 од 29.06.2018. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Крушевцу К 11/17 од 14.03.2018. године, окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 2. у вези члана 289. став 1. КЗ за које је осуђен на казну затвора у трајању од две године и десет месеци. Том пресудом према окривљеном је изречена мера безбедности забране управљања моторним возилом "Б" категорије у трајању од једне године рачунајући од дана правноснажности пресуде, с тим што се време проведено на издржавању казне не урачунава у време трајања ове мере. Оштећени ББ упућен је на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева, док је окривљени АА обавезан да накнади трошкове кривичног поступка у корист буџета Вишег јавног тужилаштва у Крушевцу у износу од 131.750,70 динара, а у корист буџета Вишег суда у Крушевцу у износу од 22.608,00 динара, као и износ од 5.000,00 динара на име паушала, а да оштећеном АА плати износ од 36.000,00 динара све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 592/18 од 29.06.2018. године, делимично је усвојена жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Живорада Лекића и преиначена пресуда Вишег суда у Крушевцу К 11/17 од 14.03.2018. године само у погледу одлуке о казни, тако што је окривљени АА због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 2. у вези члана 289. став 1. КЗ за које је првостепеном пресудом оглашен кривим осуђен на казну затвора у трајању од две године и шест месеци, док је у осталом делу жалба браниоца окривљеног одбијена као неоснована и првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Живорад Лекић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) у вези члана 438. став 1. тачка 1) и члана 439. тачка 2) ЗКП и због, а како то произилази из садржине захтева битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, са предлогом који произилази из садржине захтева да Врховни касациони суд побијане пресуде преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног у смислу одредби члана 488. став 1. ЗКП доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је у смислу одредбе члана 490. ЗКП одржао седницу већа, о којој, сходно одредби члана 488. став 2. ЗКП није обавештавао Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Живорада Лекића је неоснован.

Бранилац окривљеног АА правноснажне пресуде побија због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП наводима да се у конкретном случају ради о пресуђеној ствари, обзиром да је окривљени пресудом прекршајног суда оглашен кривим за прекршај из члана 332. став 1. тачка 77. ЗОБС-а на путевима и да је прекршајном пресудом исцрпљена чињеница алкохолисаности осудом на новчану казну, а такође и да је изрицањем заштитне мере у виду забране управљања моторним возилом "Б" категорије отклоњена могућност да се окривљеном у кривичном поступку може изрећи мера безбедности из члана 86. КЗ.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, из списка предмета и то пресуде Прекршајног суда у Трстенику Пр 1742/16 од 28.12.2016. године утврђује се да је окривљени АА оглашен одговорним што је дана 30.10.2016. године у 17,30 часова локалним путем из правца Тоболца према Пајсаку, у месту Велуће у саобраћају управљао путничким моторним возилом марке "...", а контролом која је обављена у Велућу је утврђено да је возилом управљао у стању средње алкохолисаности, тачније са 0,77мг/мл алкохола у организму, на који начин је поступио противно одредби члана 187. став 2. ЗОБС-а на путевима и учинио прекршај из члана 337. став 1. тачка 77. ЗОБС-а на путевима за који прекршај је осуђен на новчану казну и изречена му је заштитна мера забране управљања моторним возилом "Б" категорије у трајању од две године, коју ће по правноснажности пресуде извршити надлежни орган унутрашњих послова.

Из чињеничног описа изреке правноснажне пресуде произилази да је окривљени управљао путничким возилом противно одредбама члана 23. став 1, члана 42. став 1. и члана 187. став 2. ЗОБС-а на путевима, којом приликом крећући се локалним путем из правца села Тоболац према селу Пејсак кроз село Велуће у стању алкохолисаности од 1,02‰ није обратио пажњу на пешаке који су се кретали коловозом, крећући се брзином од 63,5км/х, при чему та брзина није била прилагођена стању видљивости и прегледности пута приликом вожње кроз насеље без уличне расвете, тако да би возило могао да заустави пред сваком препреком коју под датим условима може да предвиди или има разлога да предвиди, па је предњим десним делом возила ударио пешака сада пок. ВВ која се у друштву ГГ кретала уз десну ивицу коловоза у истом смеру као и окривљени услед којих повреда је задобила телесне повреде од којих је преминула исте вечери.

Следствено изнетом, по оцени Врховног касационог суда, чињенични опис прекршаја за које је окривљени правноснажно осуђен у битноме је различит од чињеничног описа кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 2. у вези члана 289. став 1. КЗ, јер чињенични опис прекршаја за који је окривљени оглашен кривим у прекршајном поступку и кажњен садржи само елементе прекршаја из члана 332. став 1. тачка 77. ЗОБС-а на путевима (поступање супротно одредби члана 187. став 2. ЗОБС-а на путевима), а не садржи елементе предметног кривичног дела односно чињенице и радње које се односе на поступање окривљеног супротно одредбама члана 23. став 1, члана 42. став 1. и члана 187. став 2. ЗОБС-а на путевима и то да је окривљени као учесник у саобраћају довео у опасност живот и тело људи при чему је код једног лица наступила смрт као последица саобраћајне незгоде у питању, а како је све то описано у изреци правноснажне пресуде, због чега се, по оцени Врховног касационог суда, у прекршајном поступку није исцрпљена каузална веза између поступања окривљеног супротно одредби члана 187. став 2. ЗОБС-а на путевима – алкохолисаност окривљеног и наступеле последице – саобраћајне незгоде.

Сходно наведеном, по оцени Врховног касационог суда, имајући у виду природу изостављених радњи окривљеног у чињеничном опису прекршаја за које је оглашен кривим никако се не може говорити да се чињенични опис прекршаја односи на потпуно

исти чињенични опис кривичног дела у питању обзиром да постоје разлике у погледу радњи извршења као обележја тог кривичног дела и последицу у виду nanoшења телесних повреда оштећеној услед којих је наступила смрт исте, односно чињенични опис прекршаја не садржи све чињенице и радње окривљеног у вези непридржавања саобраћајних прописа које су му стављене на терет оптужним актом јавног тужиоца и не обухвата догађај који је настао због неспособности окривљеног да безбедно управља моторним возилом, предузете радње окривљеног и последице те радње која се огледа у наступању саобраћајне незгоде у којој је наступила смрт ошт. сад пок. ВВ, а који не представљају законска обележја прекршаја, већ су квалификоване као кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 2. у вези члана 289. став 1. КЗ.

Из изнетих разлога, по налажењу овога суда не може се говорити о двострукости поступка и двострукости кажњавања у погледу чињенице алкохолисаности и изрицања мере безбедности забране управљања моторним возилом, па имајући у виду наведено, по налажењу Врховног касационог суда не постоји осуда окривљеног за неко друго кажњиво дело, а како се то захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног потенцира, којом би се прекршила забрана *ne bis in idem* из члана 4. став 1. ЗКП.

Бранилац окривљеног правноснажне пресуде побија и због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП наводима да су у изреци правноснажне пресуде погрешно инкорпориране бланкетне диспозиције ЗОБС-а, што је довело до погрешног закључка суда да се у радњама окривљеног стичу законска обележја тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 2. у вези члана 289. став 1. КЗ.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, одредбом члана 23. став 1. ЗОБС-а предвиђено је да је возач дужан да обрати пажњу на пешаке који се налазе на коловозу или ступају на коловоз или исказују намеру да ће ступити на коловоз.

Одредбом члана 42. став 1. ЗОБС-а предвиђено је да је возач дужан да брзину кретања возила прилагоди особинама и стању пута, видљивости, прегледности, атмосферским приликама, стању возила и терета, густини саобраћаја и другим саобраћајним условима, тако да возило може благовремено да заустави пред сваком препреком коју под датим околностима може да види или има разлога да предвиди, односно да возилом управља на начин којим не угрожава безбедност саобраћаја.

Одредбом члана 187. став 2. ЗОБС-а предвиђено је да возач не сме да управља возилом у саобраћају на путу или да почне да управља возилом ако је под дејством алкохола и/или психоактивних супстанци.

Из правноснажне пресуде јасно произилази да је окривљени критичном приликом непридржавајући се саобраћајних прописа из члана 23. став 1, члана 42. став 1. и члана 187. став 2. ЗОБС-а угрозио јавни саобраћај и тиме проузроковао смрт једног лица, на начин како је то описано у изреци пресуде и већ цитирано у разлозима пресуде Врховног касационог суда на страни 4 став 2.

По оцени Врховног касационог суда изрека правноснажне пресуде садржи сва субјективна и објективна обележја кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 2. у вези члана 289. став 1. КЗ у којој су правилно примењене бланкетне норме из члана 23. став 1, члана 42. став 1. и члана 187. став 2. ЗОБС-а при чему, а супротно наводу из захтева браниоца окривљеног правилно окривљеном није стављено на терет да је поступио супротно одредби члана 43. став 1. ЗОБС-а која прописује ограничење брзине од 50км/х у ситуацији када се лице возилом креће кроз насеље, обзиром да ова одредба само прописује ограничење брзине возњом кроз насеље, а не и обавезе возача прописане одредбом члана 23. став 1, члана 42. став 1. и члана 187. став 2. ЗОБС-а на путевима.

Стога Врховни касациони суд неоснованим оцењује наводе захтева браниоца окривљеног да су побијане правноснажне пресуде донете уз повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

Наводима из захтева браниоца окривљеног да је суд пропустио да са аспекта ЗОБС-а правилно примени бланкетне диспозиције које регулишу обавезе пешака приликом кретања коловозом прописано одредбом члана 93. став 2. ЗОБС-а на путевима захтевом указује се на неразумљивост изреке правноснажне пресуде, што представља битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП.

Поред тога, наводима из захтева да је вештак саобраћајне струке Зоран Стевановић као и стручни саветник др ДД усагласили своје ставове у погледу околности да је саобраћајна незгода настала ван насеља а не у насељу, по оцени Врховног касационог суда, произилази да се захтевом оспорава чињенично стање утврђено првостепеном, а потврђено другостепеном пресудом у погледу учешћа овог окривљеног у извршењу кривичног дела у питању.

Како битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП као ни погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање не спадају у круг повреда таксативно набројаних у члану 485. став 4. ЗКП због којих окривљени, преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, то се Врховни касациони суд у ове наводе захтева није упуштао.

Са изнетих разлога, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Јелена Петковић-Милојковић,с.р.

Председник већа-судија
Зоран Таталовић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић